

kunsten i

KIRKENSHUS

DE KUNSTVERK SOM FINNES I KIRKENS HUS er laget av forskjellige kunstnere, som helt sikkert har hatt ulike tanker og formål med det de har gjort. For alle disse verkene er mangetydige, og kan derfor tolkes på forskjellige måter. Men plassert innenfor de rammer som Kirkens Hus utgjør, vil noen deler av verkene betydningspotensiale bli aktualisert, mens andre vil tones ned. Det er viktig å understreke dette, fordi konteksten alltid vil være avgjørende for tolkningen. Det har vi tatt konsekvensene av her.

Utsmykningsplan, koordinering og gjennomføring av dette prosjektet har BERIT HUNNESTAD fra KIRKELIG KULTURVERKSTED stått for.

GUNNAR DANBOLT
Kunstfaglig konsulent

Atriet
KIRKENS HUS

'sleepers' Fotografi 170x120 cm
JORUNN IRENE HANSTVEDT©2004

'Mot lyset'
Glass/Fotografi
CATHRINE MASKE©2004

UTSMYKNINGEN I KIRKENS HUS

AV GUNNAR DANBOLT

*Bilder går rett inn. Ord må en omvei.
Sang og klang går rett inn.
Bokstavene må en omvei
innom i hausen derfor anstrengende. Til nød
plakatskrift men helst ikke.*

Rolf Jacobsen

INNGANGEN

Når vi trer inn i den lille gangen i Kirkens Hus og gatens evinnelige støy dempes ned fordi dørene sakte glir igjen bak oss, hører vi fjerne toner fra kirkeklokker fra blant annet Nidarosdomen og Fødselskirken i Betlehem. Men de lyder ikke som kraftige drønn, men som en stille gjenklang langt borte fra. Likevel tilstrekkelig til at vi oppdager at vi nå har trådt inn i Kirkens Hus.

Kirkeklokkene kaller, men de kommer ikke bare fra én kilde, men fra flere – lutherske, katolske, ortodokse. Det er hele Kirken som kaller på oss, for at vi skal oppfylle ordene fra Johannes-evangeliet: "at de alle må være ett" (Johs. 17, 21). Denne tanken understrekes også på en annen måte – gjennom de små, beskjedne frøkaplene og liljene inne i veggens glassutsmykninger, laget av Cathrine Maske. For ble ikke "himlenes rike" – som Kirken er et bilde på – sammenlignet med "et sennepsfrø som en mann tok og sådde i åkeren sin. Det er mindre enn noe annet frø, men når det har vokst opp, er det større enn andre hagevekster, så det blir til et tre, og himmelens fugler kommer og bygger rede i grenene på det" (Matt. 13, 31-32) Og liljene? Ja, de skulle man også se til, for

"Se på liljene på marken, hvordan de vokser! De strever ikke og spinner ikke, men jeg sier dere: Selv ikke Salomo i all sin prakt var kledd som en av dem. Når Gud kler gresset på marken så fint, det som gror i dag og kastes i ovnen i morgen, hvor mye mer skal han ikke da kle dere – dere lite troende!"

(Matt 6, 28-30)

ikke å bli bekymret for klærne, for utseende.

Klokkeklangen og de vakre glassveggene med sine frø og blomster har altså et budskap – det som begynte så beskjedent som et lite, lite frø, har i dag vokset til et stort tre som formelig strutter av stolthet over sine lange tradisjoner, sine store katedraler og sine vakre liturgier. Selv om hver av disse kirkene og menighetene ofte oppfører seg som om de var hele treet aldeles alene, utgjør de bare én gren på dette store treet. Og selv om prester, biskoper og ledere skrider frem som om de var selveste kong Salomo, er likevel en eneste lilje langt bedre kledd enn alle disse til sammen.

Opptak og arrangement av kirkeklokkelydene er laget av ERIK HILLESTAD, mens CATHRINE MASKE har stått for veggutsmykningen.

Samlet tittel er 'MOT LYSET'.

'Himmelbrønn' Tekstil/Stål
EVA KUN©2004-2005

*"For hos deg er livets kilde, i ditt lys ser vi lys."
(Sal. 36, 10)*

*"Det sanne lys, som lyser for hvert menneske, kom nå til verden."
(Johs. 1, 9)*

*"Du er som kilden i en bage, et oppkomme med rennende vann, som
bekker fra Libanon."
(Høys. 4, 15)*

*"Den som drikker av dette vannet, blir tørst igjen. Men den som
drikker av det vannet jeg vil gi, skal aldri mer tørste.
For det vannet jeg vil gi blir i ham en kilde med vann som veller
fram og gir evig liv."
(Job. 4, 13-15)*

INNGANGSHALLEN

Fra inngangen kommer vi inn i det som opprinnelig var byggets gårds plass eller atrium, men som nå er overbygget med glass og slik forvandlet til en inngangshall. Hvis vi løfter blikket, når vi vel er kommet innenfor, ser vi svevende seil i hvitt stoff, spent opp på rammer av rustfritt stål. Om dagen får de lys fra det store glasstaket, men når mørket kommer, slår lyskastere seg automatisk på. Kunstneren Eva Kun har kalt verket Himmelbrønn. Og med det har hun satt noen rammer for tolkningen.

En brønn er noe man ser ned i, og når man svimmel skuer nedover i dypet, ber man med salmisten om at den ikke skal "lukke sitt gap over meg" (Sal. 69, 16). Men en himmelbrønn derimot er noe man ser opp mot, og når man følger oppfordringen, da trer glasstaket frem som et lysende himmelhvelv. En himmelbrønn er også fylt med "levende vann".

"Slik skal deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerningene dere gjør, og prise deres Far i himmelen!"

(Matt. 5, 16)

Og på samme måte som Gud Fader "lar sin sol gå opp over onde og gode," lar han det også "regne over rettferdige og urettferdige" (Matt. 5, 45). For kirken består av skrøpelige mennesker, men mennesker som har tilgang til en utømmelig kilde som gavmildt sprer sin nåde over alle, selv om ikke alle tar i mot den.

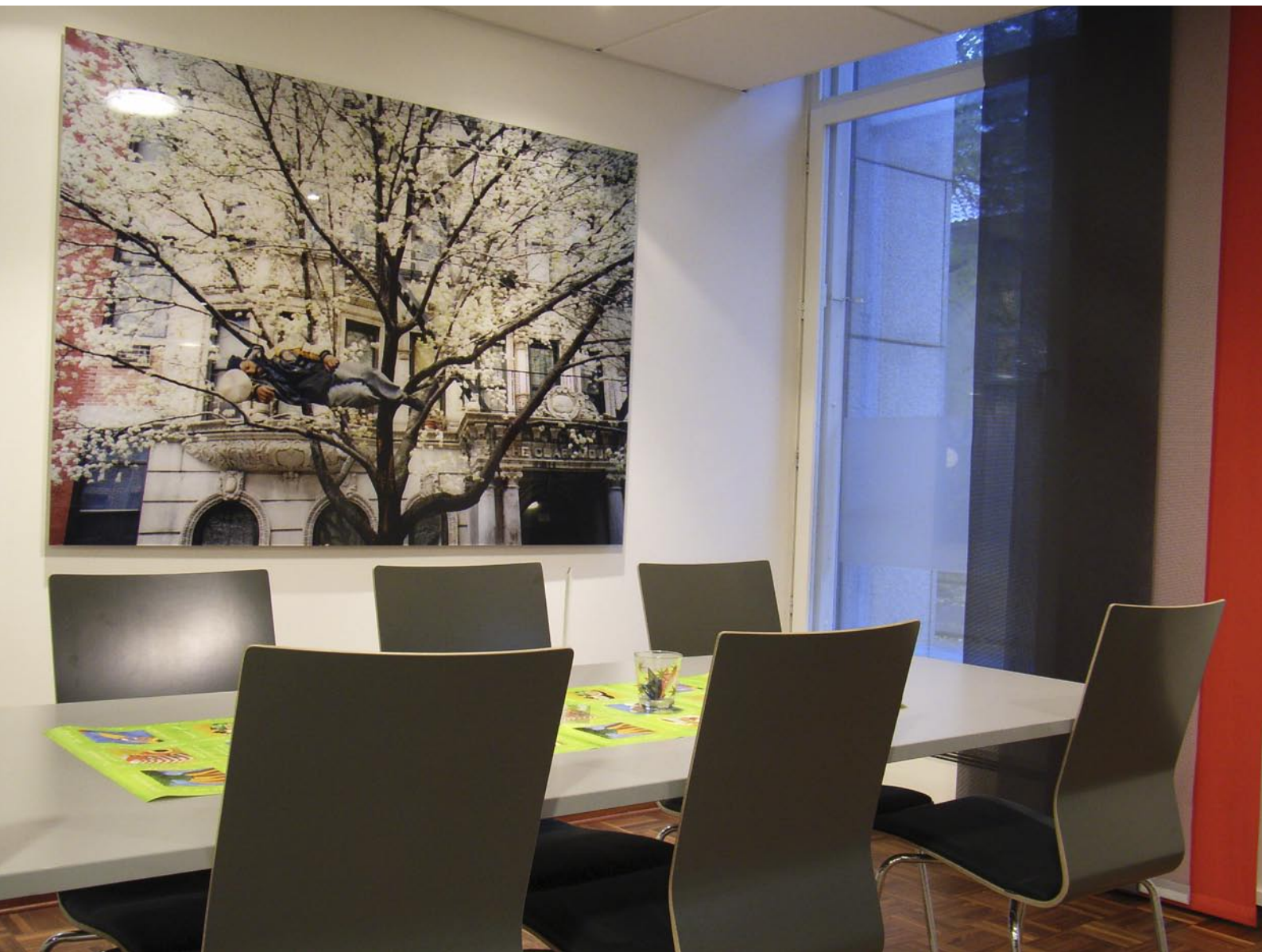
Dette kommer så klart til uttrykk i de store seilene som reflekterer lyset ovenfra og sender det videre ned mot alle som ferdes på gulvplanet. Det skjer for at også de kan bli lysende skikkelser, for lyset tenner Gudsbildet i dem.

Dette er det ene aspektet ved Himmelbrønnen, tolket inn i den situasjon Kirkens Hus innbyr til. Når natten senker seg over byen og huset, lar projektorene seilene bli lysende så å si i egen rett. Og da minner utsmykningen mer om store seilskip som duver forbi. Og straks er det en helt annen assosiasjon som melder seg: Kirken som et Håpets skip, som en Noas Ark, som kan redde menneskene fra den truende katastrofe. Og fordi seilene er over oss, blir gulvet forvandlet til et skipsdekk hvor vi allerede er ombord.

Begge tolkningsmulighetene samsvarer godt med inngangspartiets oppladning. Og likevel – fra Eva Kuns side er utsmykningen først og fremst arkitekturrelatert kunst, og det er den naturligvis også. For bortsett fra tittelen og seilene, som gir oss noen spor vi kan følge, står det enhver fritt å tolke den som man ønsker. Men akkurat i den sammenheng hvor vi finner den – i Kirkens Hus – blir tittel og seil viktige tråder å ta fatt i og nøste opp.

'Himmelbrønn' Tekstil/Stål/Projisering
EVA KUN©2004-2005

'sleepers' Fotografi 170x120 cm
JORUNN IRENE HANSTVEDT©2004

"Midt mellom byens gate og elven står livets tre, fritt til begge sider. Det bærer frukt tolv ganger og gir sin frukt hver måned. Og bladene på treet er til legedom for folkene."

(Åp. 22, 2)

KANTINEN – til høyre for inngangshallen

I kantinen er det hengt opp en rekke store fotografier med fellestittelen sleepers, laget av Jorunn Irene Hanstvedt, fotografier som tilhører sjangeren street-photography. Det som kjennetegner denne sjangeren er at man forsøker å fange inn i kameralinsen den såkalte råe og ubearbeidede virkelighet. I hennes tilfelle gjelder det de mange sovende uteliggerne som hun støtte på i New Yorks parker og bakgater. Og de er virkelige nok. Riktignok finner vi dem sjelden i hovedgatene, for de passer ikke helt inn der i et samfunn som ønsker å fremstå som et velsmurt maskineri hvor alle mennesker har en bestemt oppgave og funksjon. For uteliggerne faller utenfor dette bildet og gjemmes derfor bort i halvmørke bakgater og i ensomme parker.

Det er på dette punktet Hanstvedt har brutt med sjangeren og gått over til montasje. For hun har hentet ut disse uteliggerne fra deres opprinnelige miljøer og plassert dem på et noe uvanlig sted, nemlig som sovende mennesker, sleepers, i blomstrende frukttrær i New Yorks finere gater. Men de er klippet så fint inn at man ved første øyekast tror at de også er fotografert der – som om trærne barmhjertig har bøyet seg ned og hentet dem opp til seg, til et vakrere og mer verdig leie. Det menneskene ikke gjør, men burde ha gjort, sørger altså naturen for. Mangetydige som disse fotografiene er, får de likevel i Kirkens Hus en mer bestemt mening – som et bilde på Livets tre "som bar frukt tolv ganger og ga sin frukt hver måned.

Og disse fruktene er på fotografiene vår tids outcasts, uteliggerne, altså de Jesus omtaler som "disse mine minste brødre". Men bildene har også en mening ut over dette, for et tre som på samme tid både blomstrer og bærer frukt, som disse trærne jo gjør, har helt fra antikken av fungert som et paradissymbol. Når vi ser dette symbolet plassert i verdensbyen New Yorks finere gater, altså midt inne i storsamfunnet, får fotografiene en art motbilde-funksjon.

'sleepers'
Fotografi
115x165 cm
JORUNN IRENE
HANSTVEDT
©2004

For her har det som i våre moderne samfunn er blitt mer eller mindre usynlig, fått stor grad av synlighet – og mer enn det. Det er blitt opphøyet til frukter på blomstrende Livets Trær midt blant alle de mennesker som passerer forbi dem. Det usynlige er slik blitt fullt synlig. Det er naturligvis ikke et nytt og revolusjonerende budskap, men ikke desto mindre rammende. I middelalderen var det usynlige det samme som det guddommelige – i renessansen var det den ideale og utopiske virkeligheten – på 1800-tallet ofte samfunnets skyggesider – og i det 20. århundre grupper som er falt utenfor – kvinner, fargede, homofile og uteliggere.

På denne måten handler ikke Hanstvedts bilder bare om uteliggere, men snarere om uteliggerne som et tegn på et samfunn i krise. Det dreier seg riktignok ikke om noen ny krise – den er snarere permanent, fordi vi mennesker aldri noensinne har maktet å skape samfunn som inkluderer alle. Ethvert samfunn produserer outcasts, og det forteller oss noe om at modell og virkelighet ikke passer helt sammen, og antagelig aldri vil gjøre det. Og likevel, i disse bildene i kantinen i Kirkens Hus ser vi samfunnets krise i et nytt perspektiv, i et evangelisk perspektiv. Og utfra det er de menneskene vi vanligvis betrakter som unyttige outcasts, blitt de edleste fruktene på Livets tre.

”Sannelig, jeg sier dere: Det dere gjorde mot én av disse mine minste søsken, har dere gjort mot meg.”

(Matt. 25, 40)

Slik sett har disse fotografiene ikke bare et estetisk formål – de kaller også på vår moralske refleksjon. For har ikke våre fordommer (som vanligvis også er usynlige for oss) til hensikt å ufarlig- og usynliggjøre alt det som til enhver tid faller utenfor det ordnede kosmos som vi har bygget opp rundt oss? Som storbyenes uteliggere og hjemløse. Men formålet går lenger enn dette, når vi oppdager at fra Evangeliets perspektiv er det akkurat de som samfunnet har tresket ned, som gjenoppstår som frukter på Livets tre. Og med dette trer sammenhengen med inngangshallens Himmelbrønn frem. For er det ikke nettopp i lyset fra det Lyset som strømmer ned fra den at vi som – i en visjon – oppdager hvordan virkeligheten egentlig er?

Videostasjon
KIRKENS HUS

'Fast forward, Fast rewind' Video
STEFAN OTTO©2002

VIDEOSKJERM - På vei mot kapellet

Til venstre i inngangshallen, på vei mot kapellet, støter vi på en relativt stor videoskjerm montert på veggen. En sofa inviterer til å sette seg ned og ta tid til å se videokunstverkene som vises på skjermen.

DET FØRSTE av dem er Stefan Ottos Fastforward. Det plasserer oss i en bil som kjører gjennom byer og landskaper. Vi ser gater og vakre naturscener fra forsetet – underskjønne solnedganger og solfylte vårlandskaper. Men samtidig er utsikten bakover – til det vi nettopp har passert – også mulig gjennom sladrespeilet. Og det merkelige er at foran og bak glir over i hverandre – fortid og fremtid går i ett, selv om det egentlig skulle være fysisk umulig. Man kan ikke se en solnedgang både foran og bak. Men det gjør vi her, så det kan virke som om tiden er gått fullstendig i stå – akkurat som den musikken som akkompagnerer bildene, for den glir stadig over i irriterende søkerstøy. Som om man stadig igjen mister kontakten med den musikken man ønsker skal akkompagnere bildene. Man begynner etter hvert å ane at noe er riv ruskende galt med den verden vi ser gjennom bilvinduer og sladrespeil, og den lyd vi oppfatter gjennom ørene. Det tilsynelatende vakre og naturlige er plutselig blitt urovekkende. Dette er ikke den ordnede verden som Bibelen beretter om, men en verden som "er gått av lage" og er rammet av en eller annen katastrofe. Kanskje av "Guds fravær"? For i Hans fravær blir ikke bare rommet tvetydig, men også tiden. Og forvirringen setter inn.

*"Men når det fullkomne kommer, skal det som er stykkevis, ta slutt.
... Nå ser vi i et speil, i en gåte, da skal vi se ansikt til ansikt."*

(1. kor 13, 10-12)

I DEN ANDRE videoen, Vildes logikk, av Anne Knutsen, aner vi konsekvensene – barnets forsøk på å bygge opp igjen en kaotisk verden. Piken leker med små flate glassperler – tålmodig forsøker hun å ordne dem og finne frem til et system, men hver gang mislykkes hun og begynner på nytt igjen. Så uendelig tålmodig som bare et barn kan være. Vi aner at denne prosessen vanskelig lar seg avslutte – at den er uendelig. Og på dette punkt atskiller barnet seg neppe fra mennesker til alle tider, for dette forteller oss noe om menneskets kulturskapende innsats for å omskape en tilsynelatende kaotisk verden til et levelig og meningsfylt hjem. Man har forsøkt og forsøkt og forsøkt å få tilværelsen til å gå opp på en eller annen måte. Barn har prøvet på det, og forskerne, og filosofene, og teologene. Og imponerende som gotiske katedraler er de store byggverkene de får reist. Problemet er bare at så mye, så altfor mye, ikke får plass i disse byggene. Akkurat som de mange knappene piken ikke får brukt og som derfor ligger ubrukte igjen i boksen hennes.

FLERE VIDEOVERK KAN KOMME TIL I SAMLINGEN
ETTERHVERT.

'Vildes logikk'

Video

ANNE KNUTSEN

©2006

'Uten tittel' Fotografi 145x115cm
TOM SANDBERG©2001

"Så høy som himmelen er over jorden, så stor er Herrens nåde mot dem som frykter ham. Så langt som øst er fra vest, så langt tar han våre synder bort fra oss."

(Sal 103, 11-12)

PÅ MOTSATT SIDE AV VIDEOMONITOREN henger det et stort sort-hvitt fotografi, Uten tittel, av Tom Sandberg. Her ser vi en ryggvendt gutt som står i et øde landskap og skuer ut over. Bildet har komposisjonelt sett visse likheter med Theodor Kittelsens Soria Moria, men her skimter man ikke noe slott, bare de svake konturene av et landskap.

I forgrunnen er landskapet ulendt og steinete, og vi kan nesten kjenne lukten av store jordklumper som er veltet mot oss. Men så flater det hele ut i en åpen og jevn horisontlinje. Gutten står trygt plantet på den linjen, samtidig slik at det synes som om skosålene hans bare så vidt er i kontakt med jordskorpen og den materielle verden. Ellers er han i hele sin lengde omgitt av himmelens uendelighet. I fotografiet får vi glimt av de virkelig store dimensjonene – jord og himmel, øyeblikk og evighet, nærvær og uendelighet. Og midt i dette enorme spennet står det lille mennesket. Han ser mot noe, men det er vanskelig å si hva det er. Skal det antyde fremtiden? Kanskje! Han kan ikke slutte særlig mye av de vage valørene som trer frem. Likevel kan han håpe, og det er vel håpet og forventningene som kommer sterkest til uttrykk her – på vei mot kapellet.

'Størst av alt' Altertavle: Rødt akrylglass 210x200 cm
LAILA KONGEVOLD©2004-2005

KAPELLET – ”størst av alt er kjærligheten”

Når vi fra Sandbergs fotografi runder hjørnet ligger kapellet til høyre, vendt ut mot krysset mellom Rådhusgaten og Dronningensgate. Rommet er orientert slik at alter og altertavle er plassert i hjørnet ut mot gatekrysset.

Så snart man kommer inn i kapellet blir man ganske overveldet av altertavlens kraftige rødfarge, som preger hele rommet. Glasstavlen virker fysisk nesten voldsom, men synes på samme tid flytende, varm, gjennomskinnelig og vakker. Man får umiddelbare assosiasjoner til kjærlighet, lidelse, blod, lidenskap, kamp – begreper som både betegner allmennmenneskelige erfaringer, og som samtidig har sentral betydning innenfor den kristne fortellingen og gudstjenestefeiringen.

Altertavlen er kapellets viktigste utsmykning, helt i tråd med den evangelisk-lutherske kirkeutsmykningstradisjonen. Men i dag har altertavlen en litt annen funksjon enn på 1600-tallet, fordi presten stadig oftere, som her i kapellet, står bak, ikke foran alteret. Og da ser hun/han ikke lenger mot altertavlen. Det har dels resultert i at man ikke lenger anvender altertavler, og i den grad man gjør det, danner de primært et bakteppe for prestens handlinger.

Akkurat det har man tenkt nøye igjennom i dette tilfellet. For når presten skal stå mellom altertavlen og alteret, har det vært viktig å skape et hellig rom som presten kan handle og tale fra og i. Det var utgangspunktet for det oppdrag Laila Kongevold fikk. Og hun løste det ved å gå tilbake til en gammel og innarbeidet form for altertavle, nemlig triptyket, den tredelt tavlen. Og så lot hun hver av de tre delene representere én av Treenighetens personer: Fader, Sønn og Hellig Ånd. I den østlige teologi, der Treenigheten har fått større teologisk oppmerksomhet enn i vest, har man understreket at de tre personene i Treenigheten er – som på tavlen – forskjellige på grunn av sin posisjon. Faderen er opphavet; Sønnen ”er født, men ikke skapt”, mens den Hellige Ånd er ”utgått fra Faderen”. Dette og bare dette kan for oss antyde det unike og distinkte ved dem som personer, for en person er et mysterium som ikke lar seg verbalisere eller uttrykke. Den røde fargen som dekker alle tre delene skal henviser til den guddommelige natur som de alle går helt og fullt opp i, samtidig som den viser til den Kjærlighet som forbinder dem og gjør dem til ett.

"Vi tror på én Gud, den allmektige Far, som har skapt himmel og jord, alt synlig og usynlig."

(Den nikenske trosbekjennelse)

I liturgien trer presten frem fra den midterste tavlen, som representerer Kristus, og på den måten får Han både et legeme og en munn – som en forlengelse av Inkarnasjonen. Når presten leser Evangeliet og Nattverdens innstiftelsesord, er det Kristus som står foran oss, som Han engang gjorde det for apostlene etter oppstandelsen. Og gjennom Ord og Sakrament inkluderer Han oss i Treenighetens felleskap.

Slik sett skal altertavlen hjelpe oss til å forstå hva liturgien dreier seg om. Men gjør den det? Er den ikke alt for subtil og spissfindig til det? Det kan nok så være – et korsfestelsesbilde er avgjort enklere å forstå enn en tredelt monokrom flate. Men dette forteller kan hende noe om kirkens situasjon i dag – det som en gang var innlysende for folk er det ikke lenger nå. Det gjelder også for den treenige Gud, som er ett av kirkens sentrale dogmer. For Treenigheten er vel ikke enklere å fatte enn kapellets altertavle. Og likevel kan altertavlen brukes til å gi et glimt av hva Guds treenighet innebærer.

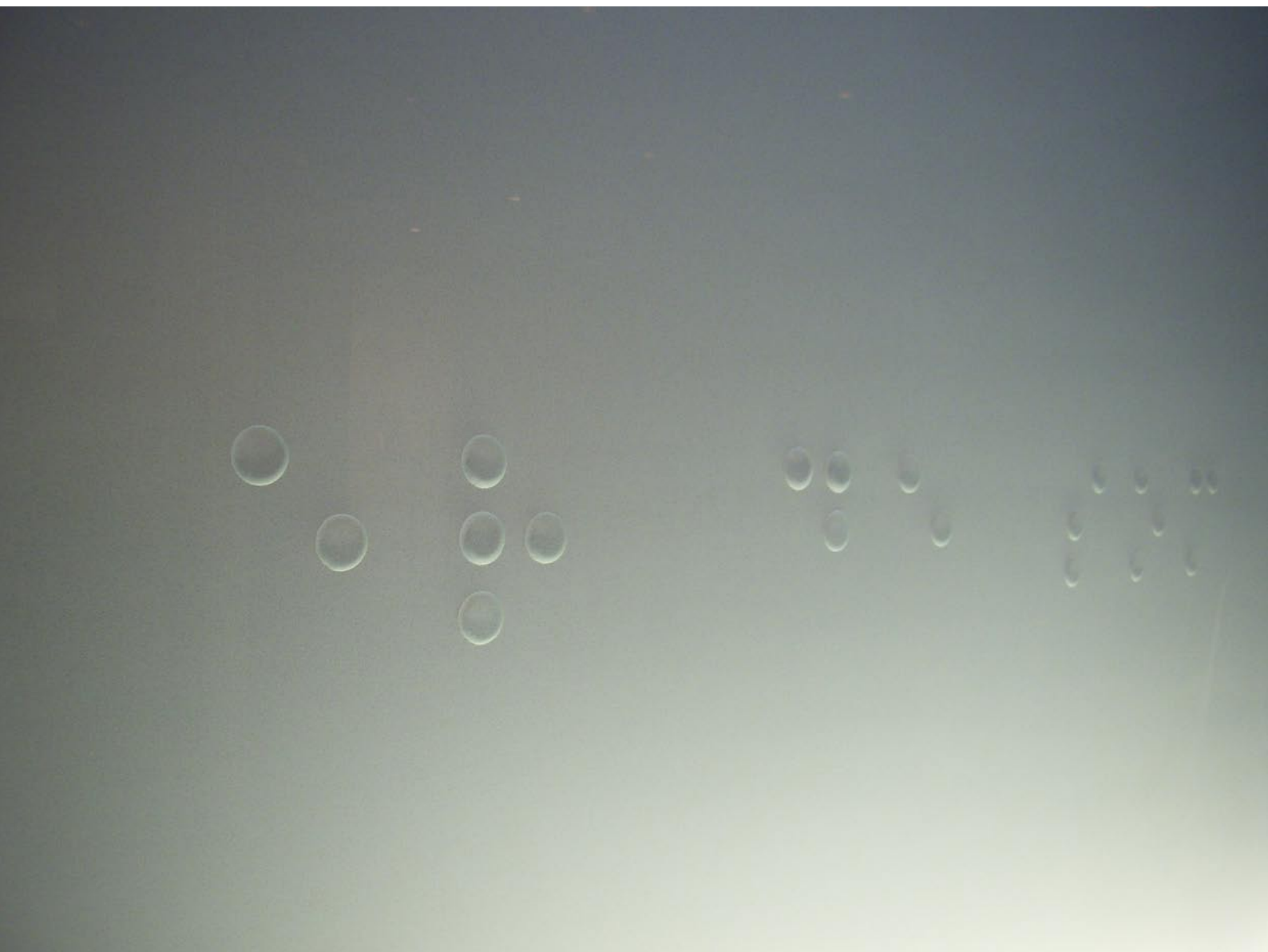
Til sist må det understrekes at det vi har skrevet ikke er en tilfeldig tolkning – det var faktisk utgangspunktet for oppdraget, for både valget av triptykon-formen og den røde fargen som forener de tre delene. Akkurat denne tematikken

utdypes og understrekes da også i vindusflatene, hvor det i blindeskrift står: "Fordi du har sett meg, tror du. Salige er de som ikke ser og likevel tror" (Johs. 20, 29). Nå er det slik at vi som er seende, ikke kan lese blindeskrift. Men heller ikke en blind kan lese dette, fordi tegnene nok er der, men de er satt inn i glasset på en måte som gjør det umulig for selv en følsom finger å kjenne dem igjen. Slik sett hviler det en middelaldersk tankegang over disse vinduene – at verden er satt sammen som et språk, et språk vi må lære oss, om verden skal få mening. Men det lar seg altså ikke gjøre i dette tilfellet, for vi er fratatt muligheten til å kommunisere med disse tegnene, og er blitt blinde, døve og stumme i en verden som derfor virker uforståelig.

Det gjelder også altertavlen, for vil vi først tro bare det vi ser, vil troen ha dårlige kår her hvor altertavlen kun er en rød flate. Og likevel – med troens øyne kan kapellets utsmykning gi næring til sjel og sinn.

Ikonene i Kapellet er hengt opp etter at utsmykningskomiteen har ferdigstilt sitt arbeid.

'Størst av alt' Kapellvindu: Sandblåst glass (detalj)
LAILA KONGEVOLD©2004-2005

Kapellutgang
KIRKENS HUS

EPILOGEN.

Når vi går ut av kapellet, oppdager vi rett overfor inngangsdøren et fargefoto av en far og en datter som med bøyde hoder sitter ytterst på bryggekannten og ser ned i sjøen. På den andre siden av bukten skimter vi et sørlandslignende sommerlandskap med knatter og knauser, og hus under en lysende himmel. Det er laget av Line Wælgaard og har tittelen Andachtsbild.

I en forstand ser vi et sommerfoto som kan tolkes på så mange måter. For dem som måtte kjenne far og datter, vil det ha en affeksjonsverdi. Det kan minne den nærmeste familien om at de to alltid har vært opptatt av livet på havbunnen med krabber og sjøstjerner, fisk og bølgende tang. Men for alle dem som stille kommer ut fra kapellet, vil man merke seg at far og datter sitter i en fysisk stilling som minner påfallende om den de selv nettopp har inntatt under kapellets andakt eller gudstjeneste. Og da vil man fra det lille kapellet løftes ut i det store makrokosmos, ut i selve Skaperverket, og kan

hende gjenoppdage den analogi som Jesus hentydet til i de ordene som inngangspartiets små liljer inne i glasset stumt vitner om – at vi skal se til liljene på marken (Matt. 6, 28), altså til naturen. For det er en sammenheng mellom det lille og det store, og det er vel det dette sommerbildet skal minne oss om. Eller kanskje at vi ikke skal legge kjærlighet, omtanke og refleksjon igjen i kapellet, men bringe det med oss ut i verden?

Gunnar Danbolt

Kunstnerne i Kirkens Hus

CATHRINE MASKE (f.1966)

14 lysnisjer i inngangsparti. 42 Glasselementer med innstøpt fotografi/silketrykk. (*Bestillingsverk*)

Utdannelse:

Kunsthøgskolen i Bergen, Institutt for fotografi - 1996-97
Master of arts, University of Art and Design, Helsinki - 1993-96
Statens Håndverks- og Kunstindustriskole, Oslo 1989 - 1993

Har hatt separatutstilling og deltatt på utstillinger i Norge, USA, Tyskland, Italia, Tsjekia, Nederland, England, Sverige og Finland.

Utsmykket bl.a. Sandvika Kulturhus og Sørumsand skole.

ERIK HILLESTAD (f. 1951)

Lydarbeid i inngangsparti. (*Bestillingsverk*)

Leder for Kirkelig Kulturverksted

Produsent og tekstforfatter

EVA KUN (f.1952)

Tekstil, stål og projisering i atriet. (*Bestillingsverk*)

Utdannelse:

Kunstakademiet i Warszawa , mag. art. eks. ved
skulpturavdelingen - 1973-78

Post grad. stud. ved den høgre kunsthåndverksskolen i Wroclaw
-1979

Har holdt en rekke separatutstillinger, samt deltatt på utstillinger i Norge, Ungarn, Israel og Polen.

Utsmykninger: Blant annet Iladalen barnehage i Trondheim, Henningsvær skole og Kvadraturen skolesenter i Kristiansand.

JORUNN IRENE HANSTVEDT (f. 1956)

4 fotografier i kantinen. (Innkjøpt)

Utdannelse:

Bergens Kunsthåndverkskole, tekstil - 1981-85

Vestlandets Kunstakademi Bergen - 1986-89

Statens Kunstakademi, skulptur - 1989-90

Har deltatt på en rekke utstillinger i Norge, USA, Nederland, Tyskland, Italia, Danmark og Irland.

Utmykninger og innkjøp: Blant annet Norsk Hydro, Haugesund Trafikkstasjon, Nome kommune, Borgating Lagmannsrett, Oslo, Norsk kulturråd, Sørlandets Kunstmuseum.

STEFAN OTTO (f. 1969)

Video på skjerm. (Innkjøpt)

Utdannelse:

Konsthögskolan, Stockholm - 1996-01

Gerlesborgsskolan Stockholm - 1995-96

S.V.A., New York, USA - 1994

Filmvitenskap, Stockholms Universitet - 1993

Har holdt separatutstillinger og deltatt på en rekke gruppeutstillinger i Sverige, Finland, Tyskland og Norge.

Utmykning bl.a. til et barne- og ungdomspsykiatrisk sykehus i Sverige.

ANNE KNUTSEN (f. 1961)

Video på skjerm. (Innkjøpt)

Utdannelse:

Kunsthøgskolen i Bergen, hovedfag - 2002-04

Kunsthøgskolen i Bergen - 1999-02

Deltatt på flere utstillinger i Norge, Litauen og Latvia.

Utmykket Stor-Bergen boligbyggelags administrasjonslokaler.

TOM SANDBERG (f. 1953)

Svart/hvitt fotografi i ramme (Innkjøpt)

Utdannelse fra England, samt studier hos den amerikanske fotografen Thomas J. Cooper.

Har hatt en rekke separat- og gruppeutstillinger over hele Europa, er representert i flere skandinaviske og europeiske museer, og innkjøpt av private kunstsamlere, bl.a. Storebrand.

LAILA KONGEVOLD (f. 1970)

Kapell. (Bestillingsverk)

Totalt konsept inkl. albertavle, vinduer, interiør og inngangsdør.

Utdannelse:

Kunsthøgskolen i Bergen, Hovedfag - 1998

Kunstakademiet i Bergen - 1996-97

Kunst og Håndverkskolen i Bergen - 1993-96

Har deltatt på en rekke utstillinger i Norge, Italia, Island, Sverige, Kina, Grønland og England.

Utmykninger: Blant annet Krigsseilernes minnesmerke i Bergen, Universitetet i Stavanger og Borgen Sykehjem i Sarpsborg.

LINE WÆLGAARD (f. 1959)

Fargefotografi i ramme (Innkjøpt)

Utdannelse:

Sogn yrkesskole foto I og II - 1983-85

Konstfackskolan foto Stockholm - 1985-87

Fotoakademiet Stockholm - 1987-89

Kunsthistorie Universitetet i Oslo mellomfag - 2001

Separatutstillinger i Norge og Sverige. Deltatt på utstillinger i Norge, Sverige, USA og Danmark

Utmykninger: S/S Renaissance Cruises, SAS Heathrow Airport England, S/S Color Line, Kunst på Arbeidsplassen.

K I R K E N S H U S

eies av OPPLYSNINGSVESENETS FOND (93%) og
DEN NORSKE KIRKES PRESTEFORENING (7%).

OPPLYSNINGSVESENETS FOND eier finanskapital
og eiendommer. Avkastningen skal komme
Den norske kirke tilgode. Fondets formål er
hjemlet i Grunnloven og virksomheten regulert i
egen lov.

DEN NORSKE KIRKES PRESTEFORENING
organiserer de fleste teologer og prester i
Den norske kirke, og har over 2500 medlemmer.
Foreningen skal ivareta medlemmenes faglige,
økonomiske og sosiale interesser og arbeide for å
fremme kollegialt samhold og samarbeid.

ADRESSE: Rådhusgaten 1-3, Oslo

Samarbeidspartnere og leverandører:

HOVEDUTSMYKNING: EVA KUN

Stål og montering: OTB Service AS ved Terje Braathen

Seil-søm: Nina Seim

Lys: Artlight AS ved Arild Brandt

Gobo: Dekorek ved Ove Birkeland

KAPELL: LAILA KONGEVOLD

Inngangsdør, ombygging av alterbord, talerstol og konstruksjon

og montering av altertavle: Frode Henriksen

Glass og sandblåsing: Norsk Kunstglass AS

Lys i vinduer: Intravision AS

Lysetake alter: Johansen Monumenthuggeri

Lysglobe: Kirkelig Kulturverksted

INNGANGSPARTI: CATHRINE MASKE

Lys: Intravision v/ Per Åge Lyså og Anders Holmedal.

INNGANGSPARTI: ERIK HILLESTAD

Lydcollage: Studio Nordraak AS

KATALOGUTGIVELSE: JANUAR 2007

Dokumentasjonsfoto: Eva Kun, Laila Kongevold, Cathrine Maske

Grafisk Design: Laila Kongevold

Trykk: Konsis Grafisk AS

KIRKELIG kulturverksted

